

הנשרפין פרק תשיעי סנהדרין

עו.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה ה' ו:
ג ב מיי פ"ב מהלכות
נערה במולה הלכה ח
סמג לאוין פה טו"ע
אחי"ע סימן קעו סעיף ה
בג"ה:
ד ג מיי פ"ב מהלכות
אסורי ביאה הלכה ט
סמג עשין מה טו"ע
אחי"ע סימן ב סעיף ט:

מה יהיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אס אמה שכן מנינו בלוחם שכן אמה שרפה שאלו שאלו
לא חלקה בין כסה לאם אף הוא וכו'. כלומר מאי חזית דכי אמרת אוקים בלחמה למילף שאר דידיה (א) מנייה וציה דבר מדבר שנאמר
דלם אמו היא בסקילה כלמו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כאלמה דילמא אוקמא בלחמה ונימא דבשריפה היא כבתו כי היכי דבשאר
דידה אס אמה כבתה והא לא אפשר כיון דס"ל שריפה חמורה איכא למיפך אמו בסקילה ואס אמו בשריפה: **אף היא כלתה אסורה.**

אמר אביי ק"ו. אביי נמי אית
ליה גזירה שזה כדאמרין
לעיל אלא דקאמר הכא לא כרין
ומיניה קשה מפ"ק דכריתות (דף ה.)
גזי אל תהי ג"ש קלה צעניך דמשמע
התם דלציי לא לייף צו: מלנוסמו
אלא מגזירה שזה:

תני אבוי דרבי אבין בוי. מדבעי
קרא משמע דלית ליה גזירה
שזה דהנה הנה וזמה ומה ומיניה
א"כ בת צמו וצת צנו מנא ליה
דבשריפה ועוד קשה דהאי איש
איצטריך לכדדרשין צפרק ד' מיתות
(לעיל דף נה.) אע"פ שאינה כהנת
דמאיש דריש כדפירש צוקנטרס:
א"כ

למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד
בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיה דבתו בשרפה וכלתו
בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא תחלוק
בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין ולמ"ד דון
מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה
התם הוא דבסקילה אבל הכא בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה
חמורה איכא למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה
ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא תחלוק בה בין בתה לכלתה
ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין בתו מאנוסותו מנין האמר
אביי א"ק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין גלווי
מילתא בעלמא הוא רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה
אתיא זמה ומה תני אבוי דרבי אבין א"כ לפי שלא למדנו לבתו מאנוסותו
הוצרך הכתוב לומר וצת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בועלה
בשרפה אף בתו מאנוסותו היא בשרפה ואין בועלה בשרפה אמר אבוי אמר
קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה
רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת
ישראל הכא אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אוהרה
לבתו מאנוסותו מניין בשלמא לאביי ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם
נפקא להו אוהרה אלא לרתני אבוי דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר
קרא אל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא
בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי
ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי
וישראל הכתוב מדבר ת"ל להזנותה בחילול שבזנות הכתוב מדבר כ"במוסר
את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע
מינה תרתי ואביי ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר
רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי
אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא בתו בוגרת
אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני בישראל אלא רשע ערום
והמשיא בתו בוגרת אמו המשיא בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי
הכי

מה להיא שכן אמה בשרפה תאמר בהוא
שאמו בסקילה ועוד הוא כהיא מה היא לא
חלקתה בה בין בתה לאם אמה אף הוא לא
תחלוק בו בין בתו לאם אמו ולמאן דאמר
סקילה חמורה מהאי קושיא לא נידונה אי
מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה
אמר אביי אמר קרא אשת בנך היא משום
אשת בנך אתה מחייבו ואי אתה מחייבו
משום אשת בנה רבא אמר בין למ"ד דון
מינה ומינה בין למאן דאמר דון מינה ואוקי
באתרה לא אתיא למאן דאמר דון מינה
ומינה מה הוא כלתו אסורה אף היא נמי
כלתה אסורה ומינה מה הוא בסקילה אף
היא נמי בסקילה למ"ד סקילה חמורה איכא

למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה ועוד
בתה בשרפה וכלתה בסקילה הוא בעצמו יוכיה דבתו בשרפה וכלתו
בסקילה אלא מה הוא לא חלקת בו בין אמו לכלתו אף היא לא תחלוק
בה בין אמה לכלתה ולמ"ד שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין ולמ"ד דון
מינה ואוקי באתרה מה הוא כלתו אסורה אף היא כלתה אסורה ואוקי באתרה
התם הוא דבסקילה אבל הכא בשרפה כדאשכחן באמה למ"ד סקילה
חמורה איכא למיפך מה להוא שכן אמו בסקילה תאמר בהיא שאמה בשרפה
ועוד מה הוא חלקת בו בין בתו לכלתו אף היא תחלוק בה בין בתה לכלתה
ולמ"ד נמי שרפה חמורה מהאי קושיא לא נידונין בתו מאנוסותו מנין האמר
אביי א"ק"ו על בת בתו ענוש על בתו לא כל שכן וכי עונשין מן הדין גלווי
מילתא בעלמא הוא רבא אמר לי ר' יצחק בר אבדימי אתיא הנה הנה
אתיא זמה ומה תני אבוי דרבי אבין א"כ לפי שלא למדנו לבתו מאנוסותו
הוצרך הכתוב לומר וצת איש כהן אי מה בת כהן היא בשרפה ואין בועלה
בשרפה אף בתו מאנוסותו היא בשרפה ואין בועלה בשרפה אמר אבוי אמר
קרא את אביה היא מחללת מי שמחללת את אביה יצתה זו שאביה מחללה
רבא אמר בשלמא התם אפיקתיה מדינא דבת כהן ואוקימתה אדינא דבת
ישראל הכא אדינא דמאן מוקמת ליה אדינא דפנוייה מוקמת ליה אוהרה
לבתו מאנוסותו מניין בשלמא לאביי ורבא מהיכא דנפקא להו עונש מהתם
נפקא להו אוהרה אלא לרתני אבוי דרבי אבין מאי אמר רבי אילעא אמר
קרא אל תחלל את בתך להזנותה מתקיף לה רבי יעקב אחוה דרב אחא
בר יעקב האי אל תחלל את בתך להזנותה להכי הוא דאתא האי מיבעי
ליה לכדתניא אל תחלל את בתך להזנותה יכול בכהן המשיא את בתו ללוי
וישראל הכתוב מדבר ת"ל להזנותה בחילול שבזנות הכתוב מדבר כ"במוסר
את בתו שלא לשם אישות אם כן לימא קרא אל תחלל מאי אל תחלל שמע
מינה תרתי ואביי ורבא האי אל תחלל את בתך להזנותה מאי עבדי ליה אמר
רבי מני זה המשיא את בתו לזקן כדתניא אל תחלל את בתך להזנותה רבי
אליעזר אומר זה המשיא את בתו לזקן ר"ע אומר זה המשיא בתו בוגרת
אמר רב כהנא משום רבי עקיבא אין לך עני בישראל אלא רשע ערום
והמשיא בתו בוגרת אמו המשיא בתו בוגרת לאו רשע ערום הוא אמר אביי
הכי

מה יהיא. לשאר אשתו דין הוא להחמיר ולאסור את אס אמה שכן מנינו בלוחם שכן אמה שרפה שאלו שאלו
לא חלקה בין כסה לאם אף הוא וכו'. כלומר מאי חזית דכי אמרת אוקים בלחמה למילף שאר דידיה (א) מנייה וציה דבר מדבר שנאמר
דלם אמו היא בסקילה כלמו כי היכי דבשאר דידה אס אמה כאלמה דילמא אוקמא בלחמה ונימא דבשריפה היא כבתו כי היכי דבשאר
דידה אס אמה כבתה והא לא אפשר כיון דס"ל שריפה חמורה איכא למיפך אמו בסקילה ואס אמו בשריפה: **אף היא כלתה אסורה.**

תורה אור השלם
1. ערות בלתיך לא
תגלה אשת בנך והיא לא
תגלה ערוךה:
ויקרא יח טו
2. ובת איש בנך פי תחול
לגנות את אביה היא
מחללה באש תשרף:
ויקרא כ ט
3. אל תחלל את בתך
להזנותה ולא תזנה
הארץ וקולא הארץ
וקמה: ויקרא יט כט

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה יכול וכו' כל
ימי חימה:

מוסף רש"י
וכי עונשין מן הדין.
מדין ק"ו, דיני ממונות
ומזות עשה והלכות עבודה
ופסולי קדשים אמה למד
מת"ו, אבל לא אוהרות
ועונשין (תגינה א"ר).

צתה אף כהן צמו צמז צמז ומאחר שנמצית להיות כצת צמו אחיא לשריפה צגזירה שזה
דומה זמה צצת צמו כדאמרין לעיל [ע"ה]: **הולך הסכסוכ לומר וצת איש כהן.** דהוה ליה למימר וצת כהן וכמוז איש לומר לך
צת איש מאנוסותו צצת אשתו כי תחל לגנות את אציה כלומר שזנתה מאציה בשריפה: **אי מה צת כהן.** נשואה שזנתה מאחר
היא בשריפה ואין בועלה בשריפה: **אף צמו מאנוסותו היא בשריפה ולא הוא.** דהיא תשרף כתיב [ויקרא כא] ולא הוא: **רבא אמר צצמלמא הסס.**
גזי צת כהן צצשואה או צצרוסה משתעי קרא כדלפינן צפרק ד' מיתות [לעיל נ"א] כי אפיקתיה לצועל מדינא דצת כהן: **ואוקמיה אדינא.** דצועל אשת
איש דהא לא נפקא מכלל אשת רעהו [ויקרא כ] אבל צא על צמו משום קורבא היא צין צפנויה צין צנשואה ואי מפקת לצציה מכלל דינא דהיא מוקמת
ליה אדינא דפנויה מוקמת ליה ומפטרי אפשר לומר כן השמא אציה דלא עזבא מידי מיקטלא אציה מיפטרי והא קיימא לן [צ"ק דף טו:] השוה
הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שצמורה: **אל סחלל אס צפך.** אל תחללה צונות: **יכול צצתן המשיא צמו ללוי ולישראל.** שמחללה ופוסלה
מתרומה כל (ב) זמן היותה תחתיו: **צמוסר צמו.** לאדם לצעילת זמות שלא לשם אישות: **סחלל.** שני חלוטין משמע: **המשיא צמו לוקן.** ומתוך
שאניה מקבלתו מונה היא עליו: **זה המשהה צמו צוגרת.** שמתאוה להפקירה (א) ומונה: **אין לך עני בישראל.** לקמן [ע"פ] מפרש לה: **משהה צמו**
צוגרת לאו רשע ערום הוא. שמשעה אומה בצציל מלאכה וזו היא ערמת רשע שגורם להזנותה בצציל הנאחו שאין רואה לקנות שמהה לשמשו:
הכי